

Ο δανεικός χρόνος στην εποχή των μνημονίων και οι πράξεις

που χάθηκαν σε μια θάλασσα από λόγια. Ο πολιτικός χρόνος έχει συμπυκνωθεί από τη στιγμή που η οικονομική κρίση σάρωσε την Ελλάδα....

Όπως και αν το μετρήσεις, με πρωθυπουργούς, εκλογικές αναμετρήσεις, κόμματα που κατέρρευσαν, κόμματα που εκτοξεύθηκαν, το γεγονός είναι ένα: Ο χρόνος που έχει μια κυβέρνηση για να κάνει πράξη τις υποσχέσεις της είναι ελάχιστος και μάλιστα μειώνεται, όσο καθυστερεί.

Υπό αυτό το πρίσμα, είναι ακατανόητη η παρελκυστική τακτική, που ακολουθείται σε μια σειρά από θέματα, που θα μπορούσαν να δώσουν ένα στίγμα αλλαγής, αν υποθέσουμε ότι στην οικονομία μετά την συνθηκολόγηση του Ιουλίου, δεν υπάρχουν περιθώρια ελιγμών.

Η διαδικασία προκήρυξης για τις τηλεοπτικές άδειες, για παράδειγμα, επρόκειτο να ξεκινήσει εντός του Μαρτίου, ο οποίος αισίως ολοκληρώνεται σήμερα. Δεν ξεκίνησε.

Εξαγγελίες για τα θαλασσοδάνεια σε κόμματα και ΜΜΕ, ακούμε εδώ και ένα χρόνο. Τώρα η εξαγγελία αναβαθμίστηκε, με εξεταστική επιτροπή και βλέπουμε.

Εξαγγελίες για καταπολέμηση της διαπλοκής και διάλυση των τριγώνων της αμαρτίας τραπεζών-ΜΜΕ-πολιτικών, επίσης ακούμε εδώ και ένα χρόνο, αλλά όλοι στις θέσεις τους βρίσκονται και κάνουν τις δουλειές τους σαν να μην άλλαξε τίποτα.

Όταν υπόσχεται αλλά δεν πράττεις, δεσμεύεσαι, αλλά καθυστερείς, εξαγγέλλεις αλλά δεν κρατάς το λόγο σου, η απαξίωση είναι κοντά.

Η κυβέρνηση πρέπει να αρχίσει άμεσα να υλοποιεί όσες υποσχέσεις έμειναν όρθιες μετά την υπογραφή του μνημονίου 3. Και αν δεν το κάνει αύριο λόγω πρωταπριλιάς, ας το κάνει από μεθαύριο. Αλλά ας φέρει επιτέλους σε αντιστοιχία τις πράξεις με τα μεγάλα και άφθονα λόγια που έχουμε ακούσει.

